

BARANYI FERENC

MAI MERÉSZSÉG

*Asztalt verünk s a hangos legénykedés zajától
megittasulva hisszük: a föld remeg — pedig
csupán a kocsmasztal, amely billegve táncol.*

*Világot verni vélnek, kik az asztalt verik,
s ifjú kedvük valóban világverő veszettség,
de döngetésre már csak asztal jutott nekik.*

*Ezért a régi virtus minálunk már nevetség,
megannyi régi merszű vén korhely csak röhög
ha döngetésre váltjuk hitünk felnőtt fegyelmét.*

*Hajoljunk össze inkább az asztalok fölött
és hallassuk a csendes titkok komoly beszédét.
s kiteljesül ezernyi őszinte szó között:*

ma jelmért gyávaság a legnagyobb merészség.

A KEDVES

*A Kedves minden hajnalon
átidereg a városon*

*és elcsúfítják a hideg
kedélyű korareggelek.*

*füst száll arcába és korom
a bőre már, akár az ón*

*villamosokon reggeli
szitok mosolyát mérgezi,*

*hegyes könyöktülekedés
szúr a mellébe, mint a kés,*

*bájos kalapja szép fején
dehorpad, mint a pléhedém,*

*lába ácsorgástól dagad,
harisnyája is elszakad.*

*munkája közben fel se néz,
napja tevékeny feledés,*

*és este, mikor szatyrait
hozza, alakja megtörik,*

*kettőnk felhője dupla súly:
kétrét hajol hangtalanul,*

*már a szavát se hallani,
elnémult benne valami,*

*csúfítják esték, reggelek,
Lassan már rá sem ismerék.*